

гарытъ предпочитахъ да си останжтъ мирны подданици, отъ колкото да бжджтъ полуподчинены на Грькоримлянытъ, ако и да са опытвахъ помежду на много пжти да отхвърлжтъ игото и да полужжтъ своята независимостъ. И наистинж, отъ покоряванъето на Българското царство (1019), до края на XII-й вѣкъ често излѣзвахъ бранители на българската свобода въ лицата на нѣкои народны воеводи, като тѣзи които отгорѣ именно споменжхмы, по рѣдко тѣ имахъ успѣхъ, както и видѣхмы. Сичкото обаче желаніе на Българытъ са сбжде едвамъ въ края на XII-то столѣтіе (1186), когато двама братя отъ Асѣнева родъ — Асѣнь и Петръ станжхж народны главатари и освободихж собствена Българія отъ Дунава до Балкана, който е естественъ нейнъ предѣлъ съ Тракія откъмъ югъ.

§ 35. Състояніето на Българската черква прѣзъ този періодъ.

Тѣй ний виждамы Българія по-вече отъ 150 години подъ византійска власть; но при сичкото туй скърбно за нея време, тя не изгуби своята черковна самостоятелность. — Императоръ Василій II Българоктонъ, почти 40 години наредъ воюва съ Българытъ и воюва съ сичкытъ силы на имперіята. Но дорде Българія са закрылѣше съ великыя духъ на царь Самуила, тя храбро отблѣсваше сичкытъ покушенія на своя заклетъ врагъ. Само когато изгуби този си защитникъ, тогазъ само Българоктонъ можи да постигне цѣльта си — да стане Българія византійска подданица. Колкото и да мразяше Българытъ, колкото и да искаше тѣхното покрусване и потѣпкване, Василій обаче трѣбаше да са убѣди, че не ще бжде дълговѣчно тѣхното подчиненіе на имперіята, ако имъ наложи тѣжко бreme; за туй той не смѣилъ да покжтне тѣхното вжтрѣшно управление, нито пжкъ